

581g

Je mi zima. Příšerná. Minus dvacet stupňů Celsia, to není žádná legrace. Ne nadarmo si všichni dobytci vylámali zuby, když se pokusili napadnout Rusko. A to byli aspoň Evropané, zvyklí na chladné zimy. Já pocházím z Texasu!

Když sedíte tam na Zemi u televize, v teple domova, s gravitací 1g a s dostatkem potravy, vesmírné cestování se jeví jako úžasné dobrodružství. Dali byste všechno za to, aby vás vybrali do programu kolonizace. Myslíte na to, jak budete tvořit budoucnost lidstva.

A pak se ocitnete tady, na exoplanetě Gliese 581g, zmrzlém šutru s řídkou atmosférou a gravitací tak vysokou, že máte problém udržet spodní čelist, aby se vám sama od sebe nevykloubila.

Byli jsme čtyři. Řek Midas, Ruska Ňaka, Kanadanka Coral a já.

Coral umrzla krátce po příletu. Předávkovala se Xenodynamem, přípravkem na zlepšení příjmu kyslíku, a nezavřela dveře do své buňky. Když jsme ji našli, byl z ní jen kus zmrzlého odpadu.

Ňaka zmizela ve sněhové bouři. Těžko říct, jestli jen ztratila pojem o směru, nebo někam spadla. Než se bouře uklidnila, širé bílé pláně Gliese 581g dokonale skryly její tělo i stopy k němu.

Ani z Midasovy přítomnosti jsem se netěšil dlouho. Jednoho večera jsme kvůli vytrvalému sněžení postavili základní tábor pod skalním převisem. Nepůsobil nijak nebezpečně. Jenže na planetě s gravitací téměř dvojnásobnou vůči Zemi je i ten nejmenší kamínek hrozbou. Když jsem následujícího rána vylezl ze své buňky, ta vedlejší byla proražena kamenem, společně s hrudníkem jejího obyvatele.

A tak jsem zůstal sám. Pár dní jsem prováděl geologický průzkum, jak jsem měl za úkol. Ale pak jsem to vzdal. Hlavním úkolem mise bylo postavit základnu pro druhou vlnu kolonizace, a to sám nezvládnou. Architektka byla Ňaka, Midas byl inženýr. Já neumím ani zabít hřebík do zdi, natož vybudovat supermoderní mobilní strukturu.

Zůstává mi tedy jediné. Poslat na Zemi zprávu, že 581g je schopná podporovat lidský život. Kdyby nebyla, prostě by mě tady nechali chcípnout. Mám ale štěstí. Atmosféra tu je, pošlu zprávu a budu čekat na druhou vlnu kolonizace. Třicet lidí a spousta zásob. Nemůžu se dočkat! Z té samoty mi vážně hrabe.

Přišel jsem k vysílači a zapnul ho. Ozvalo se z něj klasické rádiové zachrchlání, označující, že je připraven k odvysílání zprávy.

„Tady kolonista první vlny, volám mateřskou loď,“ oznámil jsem podle protokolu, i když to bylo celkem jedno, protože na druhé straně byl stejně jen počítač.

Čekal jsem několik minut. To je divné, pomyslel jsem si, už by měla přijít odpověď.

„Tady kolonista první vlny, volám mateřskou loď,“ zkusil jsem to znovu.

Opět bez odpovědi. Co se stalo? Snad není problém s lodí? To by byla katastrofa. Jinou loď s warpovým pohonem lidstvo nemá. Zůstal bych tu úplně sám. Možná navždy.

Vypnul a zapnul jsem vysílač a znovu poslal zprávu.

Nic.

Podrobil jsem zařízení bližšímu zkoumání, ale zdálo se neporušené. Pro jistotu jsem zapnul ruční vysílačku, kterou jsem měl u pasu, a zkusil to znovu.

Můj vlastní hlas zazněl z ruční vysílačky přesně tak, jak měl. Vysílač byl tedy v pořádku.

Zaměřil jsem se proto na zesilovače. Tři ze čtyř by měly stačit, abych se na oběžnou dráhu dobouchal. I kdyby jeden z nich nefungoval, pořád by to mělo být ok.

Jenže zničené byly dva. Jejich těsnění muselo povolit, dovnitř natekla voda a oba vyhořely. Co teď? Neumím opravovat elektroniku. Nejsem inženýr, jsem geolog.

„No jasně!“ napadlo mě, „vždyť jsem geolog! Jako inženýr to nevyřeším, ale jako geolog ano!“

Vzhledem k vysoké gravitaci je na Gliese 581g jen málo hor a i ty se stěží srovnají s těmi pozemskými. Ale místo přistání bylo kvůli geologickému průzkumu vybráno poblíž zajímavého pohoří, s nejvyšším vrcholem asi tisíc metrů nad mořem. A to by mělo být dost vysoko na to, aby se vysílač i s pouhými dvěma zesilovači dovolal na orbit. Stejně to pro mě, pozemšťana, bude jako vystoupat na Mt. Everest.

Vypil jsem něco olejovité tekutiny, hlavní potraviny, kterou jsem měl k dispozici. Byla odporná, ale přesto k nezaplacení. Obsahovala všechny potřebné látky a, hlavně, nezamrzala.

Pak jsem naložil svoji buňku a zásoby na pásové vozítko a vyrazil k hoře, která se tyčila na obzoru.

Začala sněhová bouře. Kdybych byl někde v závětrí, schoval bych se do své buňky a chumelenici tam přečkal. Jenže tady na pláni bych už v životě nevyhrabal všechnen materiál, co jel za mnou na vozítku. Vysunul jsem proto vnější plášť, jenž mě aspoň částečně ochraňoval proti povětrnostním podmínkám, a pokračoval dál. Za chvíli jsem neviděl na krok arazil jsem si cestu několikametrovými závějemi.

Když mluvím o závějích, tak to nejsou žádné měkké peřinky, do nichž padnete a děláte andělíčky. Tohle je Gliese 581g. Tady je sníh tvrdý jako beton.

Po dni cesty jsem dorazil až k úpatí hory. Bouře ustala a konečně se trochu vyjasnilo. Červená Gliese 581a právě zapadala za horizont. Blížila se noc, a to znamenalo další problém. Teploty klesnou k -50 stupňům Celsia. Dolehla na mě panika. Jestli nenajdu během několika následujících hodin závětrí, kde bych se mohl schovat ve své buňce, umrznu.

Dál jsem se probíjel závějemi k severní stěně hory. Tahle strana je velmi příkrá a rozhodně jí nebude možné vystoupat nahoru. Teď jsem ale hledal hlavně úkryt.

Dorazil jsem až ke skále.

A vtom se ozval strašlivý zvuk, jako když obří lyžař bere šusem obří černou sjezdovku. Přímo ke mně se blížila lavina. To je konec. Za minutu bude po mně. Nanejvýš za dvě. Ani tahle skála mě neochrání.

„Kurvadoprdele!“ zařval jsem si od plic.

Být to na Zemi, snad bych měl šanci. Znal jsem všechny ty poučky o tom, jak máte, když jste pohřbeni v lavině, pustit slinu či jinou tekutinu, abyste zjistili, kde je nahoře, a pak se začít prohrabávat ven. Jenže na 581g vám byly tyhle poučky na nic, protože už první náraz zdi sněhu by vás zabil.

„Ej!“ ozvalo se náhle z odvrácené strany skály. Podíval jsem se tím směrem. Stála tam Ňaka.

Nevěřil jsem svým očím. Napadlo mě, že mám halucinace. Ňaka přece nemohla přežít, sama, bez buňky a bez zásob!

Ale halucinace to nebyla. Ňaka přiběhla za mnou a svojí angličtinou s roztomilým ruským přízvukem mi řekla: „Poběž za mnou! Rychle! Ne, nech to tady!“ přerušila moji snahu posbírat co nejvíc životně důležitého nákladu z pomalého vozítka, „na to není čas!“

Chytla mě za paži a táhla mě za sebou. Lavina už byla skoro u nás. Její hučení jako by mi naplnilo všechny smysly. Už jen pár metrů!

Začal jsem křičet.

Hučení sláblo. Mé smysly se vyčistily a já si konečně uvědomil, co se stalo. Ležel jsem na podlaze jeskyně. Vchod byl kompletně zavalený sněhem. U mě stála Ňaka.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Myslím, že jo,“ odpověděl jsem a překulil se, abych se postavil a pořádně si ji prohlédl,
„myslel jsem, že jsi mrtvá!“

„No, nebyla jsem od toho daleko,“ pousmála se, „kdybych nenašla tuhle jeskyni, dávno bych ležela zmrzlá někde pod sněhem. Kde jsou ostatní?“

„Mrtví,“ odpověděl jsem suše.

Ňaka nevypadala nijak zděšeně či překvapeně. Zřejmě to čekala.

„Na Gliese je život privilegiem, nikoliv právem,“ smutně si povzdechla, „to mi říkali, když jsem jela na kosmodrom. Aspoň, že ty jsi v pořádku.“

Sama si musela projít pořádným sněhovým peklem. Po celém těle měla omrzliny, její levá paže se zdála nepohyblivá. Navíc byla evidentně už pěkně dlouho bez potravy.

Vzpomněl jsem si, že mám u pasu pár plechovek toho olejnatého svinstva, co jsme tady pili.

„Na, tumáš!“ Hodil jsem jí plechovku.

Nikdy bych nečekal, že se může někdo rozzářit štěstím, když dostane do rukou tuhle odpornost. Ale Ňaka vypadala, že radostí bouchne. Plechovku nedočkavě otevřela a nalila do sebe celý její obsah na ex.

„Skvělý!“ vzdychla nadšeně.

„Budeme muset šetřit,“ poznamenal jsem, „mám u sebe pár plechovek, ale to je všechno.“

„Neboj, odpočinem si, počkáme tu přes noc a všechno najdeme.“

„Přes noc? To je tady skoro týden! To už budou ty zásoby dávno pryč.“

„Ale nebudou. Mám integrovaný vyhledávač kovů. A podařilo se mi zachránit i vrták. Chvíli to zabere, ale nakonec to všechno vyhrabeme.“

„Jenže,“ našel jsem další problém, „musíme poslat zprávu na Zemi. Co nejdřív.“

„Proč jsi ji ještě neposlal?“

„Dva zesilovače vyhořely, s tím se na orbit nedobouchám. Proto jsem se vydal sem. Ve vyšších polohách by dva měly stačit.“

„Aha, jasně. No tak fajn, až se rozední, vyrazíme spolu k vrcholu.“

„K čemu, sakra? Vždyť vysílačku smetla lavina! I kdyby to přežila, než ji najdeme, loď už bude pryč!“

Ňaka se na mě usmála: „Není třeba se stresovat. Neboj, loď má příkaz čekat na zprávu měsíc. Užij si týden odpočinku, pak to dokončíme. Všechno je v pohodě.“

„V pohodě?!“ začal jsem na ni křičet, „v pohodě?! Je to v prdeli, totálně! Coral a Midas jsou mrtví, nemáme ani jednu buňku a naše zásoby jsou rozetý po pláni. Společně s vysílačem, kterej bude stejně nejspíš rozmetanej na kusy. Je to v prdeli!“

Jako by mě konečně naplno dostihlo zoufalství posledních dnů. Dosedl jsem na zem a zoufale zíral do země. Kdybych mohl, brečel bych.

„Ale není,“ snažila se mě utěšit, „tady v jeskyni je docela teplo, noc tu v klidu přežijeme. Vysílač je připravený na extrémní podmínky. A co se týče Coral a Midase, tak ti věděli, do čeho jdou. Všichni jsme znali rizika.“

„Ale to nemění nic na tom, že jsou mrtví!“ vzdoroval jsem.

„Ano, já vím. Ale tím, že se z toho budeš hroutit, jim nepomůžeš. Musíš brát situaci tak, jak je. Teď ven stejně nemůžeme, tak nemá smysl řešit, co by kdyby.“ A pak začala zpívat, cosi jako: „In the life, there's lot of trouble, when you worry you make it double...“

To mě totálně dopálilo. „Drž hubu!“ zařval jsem na ni, „tyhle ty tvoje optimistický pindy, kurva! Je to v prdeli, rozumíš?! Aspoň to přiznej!“

Chvíli vypadala, že na mě začne křičet taky. Pak se ale ovládla, přišla ke mně a objala mě. Teplo jejího těla ve mně vyvolávalo neskutečně sladké pocity.

„Ano, je to v prdeli,“ zašeptala, „ale společně to zvládneme.“

Na dveře Richarda O'Rallyho, hlavního inženýra ESA, někdo zaklepal.

„Dále,“ řekl inženýr.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel komunikační technik Larsson.

„Ahoj, co se děje?“ zeptal se O'Rally, „nějaké novinky?“

„Ano, a dokonce velmi dobré!“ odpověděl technik, „máme zprávu z 581g.“

„Vážně? Kdo by to byl čekal? Tak jak? Přežili to?“

„No, dva ze čtyř. Atmosféra je dýchatelná, teploty na rovníku se pohybují mezi -50 a -20 stupni Celsia. Geologie stabilní. Život jednobuněčný, vzhledem k mrazu minimální výskyt patogenů. Celkový výsledek je velmi dobrý. Rozhodně by to šlo kolonizovat.“

„Hezké,“ usmál se nezaujatě O’Rally.

„Takže? Jaký bude další postup?“

„Ohledně 581g?“

„No.“

„Nejspíš žádný. Astronomové z Chile objevili mnohem zajímavější planetu u Gliese 163. Menší a blíže centra zóny života. Takže tam bude příznivější gravitace i teploty. Amíci i Číňani se chtějí zaměřit na ni. A naše delegace to po posouzení faktů přijala taky. Před chvílí jsem dostal rozhodnutí.“

„To znamená, že 581 úplně opouštíme?“

„Nejspíš. Škoda těch vyhozených financí, ale tohle je v dlouhodobém plánu výhodnější.“

„Takže budeme začínat celý ten proces znovu?“

„Přesně tak. Pošleme tam robotický tým a počkáme na zprávu. Když bude dobrá, přijdou na řadu kolonisti.“

„A ten první tým, budou to zase ti Martyho androidi?“

„Jasně. Roboti s osobností jsou mnohem výkonnější.“

„Já vím, ale přijde mi to tak nějak nefér. Neetické.“

„Ale prosím tě,“ zasmál se O’Rally, „vždyť jsou to jenom roboti. To, že jim naprogramujeme osobnost, ještě neznamená, že něco opravdu prožívají.“

„A co, když jo? Co když tam teď ti dva trpí, bojí se a zoufale vyhlížejí, kdy se vrátí loď?“

„Nepřeháněj.“

„Nepřeháním.“

„Jestli tě to tak trápí, tak je na dálku vypni. Stejně už je nepotřebujem.“

„Vždyť bude trvat padesát let, než k nim ten signál doletí. A navíc, když mají osobnost, možná by radši chtěli žít...“

Richard O’Rally se od srdce rozchechtal. „Prezident měl pravdu. Ty jsi vážně nezdolný idealista. Podívej, jestli jsou jako lidi, nakonec to pro ně může být docela fajn život, ne?“

Zásob mají hromadu. Můžou si tam hrát na Adama a Evu do konce života. Sami dva ve svém vlastním zmrzlém ráji. Děsná romantika.“

„Hm,“ zabručel Larsson nepřesvědčeně.

Kdesi v ledové jeskyni, vzdálené 20 světelných let, se k sobě zimomřivě přitiskli dva androidi.